

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

26 февруари 2008 година^{*}

По дело C-132/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 21 март 2005 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н E. de March, г-жа S. Grünheid и г-н B. Martenczuk, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

подпомагана от

Чешка република, за която се явява г-н Т. Вошек, в качеството на представител,

^{*} Език на производството: немски.

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Aiello, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

срещу

Федерална република Германия, за която се явяват г-н M. Lumma и г-н A. Dittrich, в качеството на представители, подпомагани от адв. M. Loschelder, Rechtsanwalt,

ответник,

подпомагана от

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

Република Австрия, за която се явява г-н E. Riedl, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts и г-н U. Löhmus, председатели на състави, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик), г-н K. Schiemann, г-н P. Küris, г-н E. Juhász, г-н E. Levits и г-н A. Ó Caoimh, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 февруари 2007 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 юни 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като изрично отказва да санкционира на своя територия използването на наименованието „Parmesan“ върху етикетите на продукти, които не отговарят на изискванията на продуктовата спецификация на защитеното наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) „Parmigiano Reggiano“, и по този начин поощрява злоупотребата с добрата репутация на автентичния

продукт, защитен на общностно ниво, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 13, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, стр. 1).

Правна уредба

2 Регламент № 2081/92 установява общностна закрила на наименованията за произход и на географските указания на земеделските продукти и храни.

3 Член 2 от Регламент № 2081/92 гласи:

„1. Закрилата на наименованията за произход и на географските указания на земеделските продукти и храни от страна на Общността се получава в съответствие с настоящия регламент.

2. За целите на настоящия регламент:

а) „наименование за произход“ означава наименование на район, специфично място или, по изключение, наименование на страна, използвани за означаване на земеделски или хранителен продукт:

— с произход от този район, специфично място или страна,

и

— чието качество или характеристики се дължат предимно или изключително на географската среда, включваща природни и човешки фактори, и чието производство, преработка и подготовка се извършват в определения географски район;

[...]“ [неофициален превод]

4 Член 3, параграф 1 от този регламент има следното съдържание:

„Наименованията, които са станали родови, не могат да бъдат регистрирани.

За целите на настоящия регламент „наименование, което е станало родово“ означава наименование на земеделски или хранителен продукт, което, въпреки че има връзка с мястото или района, където този продукт или храна първоначално е бил произвеждан или продаван, е станало обичайно наименование на земеделски или хранителен продукт.

За да се установи дали наименованието е станало родово или не, се вземат предвид всички фактори, по-специално:

- съществуващата ситуация в държавата-членка, от която произлиза наименованието, и в районите на потребление,
- съществуващата ситуация в други държави-членки,
- съответното национално или общностно законодателство.

[...]“ [неофициален превод]

5 Съгласно член 4, параграф 2, буква ж) от Регламент № 2081/92 продуктовата спецификация включва поне „подробности, отнасящи се до структурата или структурите за контрол, предвидени в член 10“. [неофициален превод]

6 Член 5, параграфи 3 и 4 от регламента посочва:

„3. Заявката за регистрация включва по-специално продуктовата спецификация, посочена в член 4.

4. Заявката за регистрация се адресира до държавата-членка, в която се намира географският район.“ [неофициален превод]

7 Член 10 от посочения регламент предвижда:

„1. Държавите-членки гарантират, че не по-късно от шест месеца след влизането в сила на настоящия регламент, ще бъдат създадени структурите за контрол, като задачата на тези структури е да гарантират, че земеделските продукти и храни, които имат защитено наименование, отговарят на изискванията на продуктова спецификация.

2. Дадена структура за контрол може да обхваща една или повече служби за контрол и/или частни организации, одобрени за целта от държавата-членка. Държавите-членки изпращат на Комисията списъци на одобрените служби и/или организации, както и на техните съответни правомощия. Комисията публикува тези конкретни данни в *Официален вестник на Европейските общности*.

3. Определените служби за контрол и/или частни организации трябва от една страна да предлагат достатъчни гаранции за обективност и безпристрастност по отношение на всички производители или преработватели, подлежащи на контрол от тяхна страна и от друга страна трябва винаги да разполагат с квалифициран персонал и ресурсите, необходими за осигуряване на контрола върху земеделските продукти и храни, които имат защитено наименование.

Ако дадена структура за контрол използва услугите на други организации за осъществяването на определен контрол, тази организация трябва да предлага същите гаранции. В този случай определените служби за контрол и/или одобрение частни организации въпреки това продължават да носят отговорност по отношение на държавата-членка за всички действия по контрола.

От 1 януари 1998 г., за да бъдат одобрени от държавите-членки за целите на настоящия регламент, организациите трябва да отговарят на изискванията, определени в стандарт EN 45011 от 26 юни 1989 г.

4. Когато определените служби за контрол и/или частните организации в държава-членка установят, че даден земеделски продукт или храна, носещи защитено наименование с произход от тяхната държава-членка, не отговарят на изискванията на продуктовата спецификация, те предприемат необходимите мерки, за да осигурят спазването на настоящия регламент. [...]

5. Дадена държава-членка трябва да оттегли одобрението от контролен орган, когато критериите, посочени в параграфи 2 и 3, вече не се изпълняват. Тя информира за това Комисията, която публикува в *Официален вестник на Европейските общности* ревизиран списък на одобрените органи.

6. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че даден производител, който спазва настоящия регламент, има достъп до системата за контрол.

7. Разходите за предвидения по настоящия регламент контрол се поемат от производителите, които използват защитено наименование.“ [неофициален превод]

8 Според член 13 от същия регламент:

„1. Правната закрила на регистрираните наименования обхваща забрана за:

[...]

б) всяка злоупотреба, имитация или пресъздаване дори когато е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното наименование е преведено или придружено от израз като „стил“, „тип“, „метод“, „както е произведено в“, „имитация“ или подобни;

[...]

Когато едно регистрирано наименование съдържа в себе си името на един земеделски или хранителен продукт, което се счита за родово наименование, използването на това родово наименование върху съответния земеделски или хранителен продукт няма да се счита за противоречащо на параграф 1, букви а) или б).

[...]

3. Защитените наименования не могат да се превърнат в родови.“ [неофициален превод]

- 9 Съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията от 12 юни 1996 година относно регистриране на географски указания и наименования за произход по процедурата, предвидена в член 17 от Регламент № 2081/92 (ОВ L 148, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 19, стр. 44), и съгласно дял А от приложението към посочения регламент, наименованието „Parmigiano Reggiano“ представлява ЗНП, считано от 21 юни 1996 г.

Досъдебна процедура

- 10 Вследствие на жалба, подадена от няколко икономически оператори, с писмо от 15 април 2003 г. Комисията иска от германските органи да дадат ясни указания на органите за борба с измамите, за да се сложи край на продажбата на германска територия на продукти, наричани „Parmesan“, които не съответстват на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“. Тъй като понятието „Parmesan“ според Комисията било превод на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, неговото използване представлявало нарушение на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92.
- 11 Федерална република Германия отговаря с писмо от 13 май 2003 г., че понятието „Parmesan“, чийто произход несъмнено е свързан исторически с региона на Парма, се било превърнало в родово наименование, отнасящо се до настъррганите или предназначени за настъргване твърди сирена с разнообразен произход, различно от ЗНП „Parmigiano Reggiano“. Поради това използването на това понятие не представлявало нарушение на Регламент № 2081/92.

- 12 На 17 октомври 2003 г. Комисията изпраща на Федерална република Германия писмо с покана за изпълнение, на което тази държава-членка отговаря с писмо от 17 декември 2003 г.
- 13 Тъй като не е удовлетворена от обясненията, представени от Федерална република Германия, на 30 март 2004 г. Комисията издава мотивирано становище, с което кани тази държава-членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването на това становище.
- 14 С писмо от 15 юни 2004 г. Федерална република Германия посочва на Комисията, че се придържа към предходната си позиция.
- 15 При тези обстоятелства Комисията решава да предяви настоящия иск.

По иска

- 16 С определение от 6 септември 2005 г. на председателя на Съда Италианската република, от една страна, и Кралство Дания и Република Австрия, от друга страна, са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията съответно на Комисията и на Федерална република Германия.

17 С определение от 15 май 2006 г. на председателя на Съда Чешката република е допусната да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

18 В подкрепа на иска си Комисията изтъква едно-единствено нарушение, изведено от отказа на Федерална република Германия да санкционира на своя територия използването на наименованието „Parmesan“ върху етикетите на продуктите, които не отговарят на изискванията на продуктова спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“.

19 Федерална република Германия оспорва наличието на неизпълнение на задължения, като се основава на три мотива:

— на първо място, наименованието за произход е защитено по член 13 от Регламент № 2081/92 само под точната форма, под която е регистрирано,

— на второ място, използването на думата „Parmesan“ не включва нарушение на закрилата на наименованието за произход „Parmigiano Reggiano“; и

— на трето място, тя не е длъжна служебно да санкционира нарушенията на посочения член 13.

Относно закрилата на съставните наименования

20 Комисията изтъква, че в основата на системата за общностна закрила лежи принципът, според който регистрирането на наименование, съдържащо няколко понятия, предоставя закрила от общностното право както на градивните елементи на съставното наименование, така и на наименованието като цяло. Ефективната закрила на съставните наименования следователно предполага, че по принцип всичките елементи, образуващи едно съставно наименование са защитени срещу злоупотреби. Комисията счита, че за да гарантира тази закрила, Регламент № 2081/92 не изисква регистрирането на всяка част от едно съставно наименование, която може да бъде защитена, а изхожда от принципа, че всяка от посочените части се ползва от вътрешно присъща закрила. Такова тълкуване е било потвърдено от Съда в Решение от 9 юни 1998 г. по дело Chiciak и Fol (C-129/97 и C-130/97, Recueil, стр. I-3315).

21 Комисията твърди, че от принципа за закрила на всички градивни елементи на едно съставно наименование има само едно изключение, предвидено в член 13, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2081/92, а именно, че използването на отделен елемент от съставно наименование не се счита за противоречащо на член 13, параграф 1, букви а) и б) от посочения регламент, когато елементът, за който става въпрос, е име на земеделски продукт или храна, считано за родово наименование. Тази разпоредба обаче щяла да бъде излишна, ако можело да се приеме, че отделните елементи, образуващи наименованията, които са регистрирани единствено под формата на съставни наименования, не се ползват от никаква закрила.

22 Наред с това, отделният елемент, образуващ съставно наименование нямало да се ползва от закрилата на Регламент № 2081/92, когато при съобщаването на въпросното съставно наименование съответните държави-членки са посочили, че не се иска закрила за определени части от това наименование.

- 23 Комисията била взела под внимание това, когато приела Регламент №1107/96, като в случай на нужда уточнявала в бележка под линия, че не е търсена закрила на част от съответното наименование.
- 24 Относно наименованието „Parmigiano Reggiano“ нито един от тези два градивни елемента не бил посочен в бележка под линия.
- 25 Федерална република Германия отговаря, че ЗНП се ползва от закрилата по член 13 от Регламент № 2081/92 само под точната форма, под която е регистрирано. Противно на това, което поддържа Комисията, обратната теза не можела да се изведе от Решението по дело Chiciak и Fol, посочено по-горе.
- 26 Наред с това в рамките на производството, по което е постановено Решение от 25 юни 2002 г. по дело Bigi (C-66/00, Recueil, стр. I-5917), самата Италианска република изрично била потвърдила, че е отказала да регистрира наименованието „Parmigiano“. При тези обстоятелства, при липса на регистрация то не попадало под закрилата на общностното право.
- 27 В това отношение от осмото съображение на Регламент № 1107/96 следва, „че някои държави-членки са оповестили, че не е искана закрила за някои части на означенията [другаде в текста: наименования] и това следва да бъде взето под внимание“.
- 28 Регламент № 1107/96 уточнява случаите, в които не е искана закрила на част от съответното наименование чрез препращане към бележките под линия в своето приложение.

29 Въпреки това следва да се отбележи, че липсата на декларация, която да свидетелства, че за някои съставки на едно наименование не е искана закрилата, предоставена от член 13 от Регламент № 2081/92, не може да представлява достатъчно основание за определяне на обхвата на посочената закрила (вж. в този смисъл Решение по дело Chiciak и Fol, посочено по-горе, точка 37).

30 В системата на закрила, създадена от Регламент № 2081/92, въпросите, свързани със закрилата, която се предоставя на отделните съставни части на едно наименование, и по-специално въпросите дали се отнася евентуално за родово наименование или за съставна част, защитена срещу практиките, посочени в член 13 от споменатия регламент, попадат в рамките на преценката, която трябва да извърши националният съд на основата на подробен анализ на фактическия контекст, представен пред него от заинтересованите страни (Решение по дело Chiciak и Fol, посочено по-горе, точка 38).

31 При тези обстоятелства доводът на Федерална република Германия, според който едно ЗНП се ползва от закрилата по член 13 от Регламент № 2081/92 само под точната форма, под която е регистрирано, не може да бъде приет.

Относно накърняването на ЗНП „Parmigiano Reggiano“

32 Според Комисията, пускането на пазара под наименованието „Parmesan“ на сирена, които не съответстват на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, представлява нарушение на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92, тъй като понятието „Parmesan“ е правилен превод на ЗНП „Parmigiano Reggiano“. Преводът, също както ЗНП на езика на държавата-членка, която е получила регистрацията на това наименование, бил запазен изключително за продукти, съответстващи на продуктовата спецификация.

- 33 Комисията добавя, също както се доказва от тясната връзка, засвидетелствана от историческото развитие, между конкретния географски район на Италия, от където произхожда този вид сирене и понятието „Parmesan“, че то не е родово наименование, което може да се различава от ЗНП „Parmigiano Reggiano“.
- 34 Във всеки случай, използването на наименованието „Parmesan“ за сирене, което не съответства на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“ представлявало забранено от член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92 пресъздаване на това наименование.
- 35 Комисията поддържа също, че понятието „Parmesan“ не се е превърнало в родово наименование.
- 36 При използването му, едно географско наименование би могло, разбира се, да се превърне в родово наименование, в такъв смисъл че потребителят престава да вижда в него указание относно географския произход на стоката, а само указание за определен вид продукт. Това изместване на смисъла се било получило за понятията „Camembert“ и „Brie“.
- 37 Отново според Комисията понятието „Parmesan“ никога не е губило своя географски смисъл. Всъщност, ако „Parmesan“ наистина било неутрално понятие, лишено от един такъв смисъл, то би било невъзможно да се обясни по приемлив начин защо производителите на продукти-имитации упорито създават чрез думи и чрез образ връзка между техните стоки и Италия.

38 Наред с това според Комисията фактът, че сирене, наречено „Parmesan“, несъответстващо на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, е било произвеждано до 2000 г. на италианска територия, не означава, че това понятие представлява в Италия родово наименование на настъргано сирене с разнообразен произход, тъй като посоченото сирене е било предназначено изключително за износ за страни, в които понятието „Parmesan“ не се е ползвало с никаква особена закрила, съгласно принципа за териториалност. Впрочем едва от 21 юни 1996 г. — датата на влизане в сила на Регламент № 1107/96, наименованието „Parmigiano Reggiano“ се ползва от закрила на общностно ниво.

39 Федерална република Германия твърди, че използването на думата „Parmesan“ не представлява нарушение на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92, тъй като тя е само превод, по мнението на Комисията, на понятието „Parmigiano“, което е родово наименование, както свидетелстват ситуацията в Италия и в други държави-членки, а също и националните и общностното законодателство. Като родово наименование то не можело да се ползва от закрилата на посочения регламент.

40 При условията на евентуалност Федерална република Германия отбелязва, че дори да се предположи, че понятието „Parmigiano“ не е родово наименование и че следователно към тази съставна част не се прилагат разпоредбите на член 13, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2081/92, използването на понятието „Parmesan“ не представлява нарушение на разпоредбите относно закрилата на наименованието за произход „Parmigiano Reggiano“. Името „Parmesan“ от десетилетия се развивало по специфичен начин и се било превърнало в родово наименование в Германия, но също и в други държави-членки. Неговото използване следователно не представлявало злоупотреба със ЗНП „Parmigiano Reggiano“, нито негово пресъздаване.

41 В подкрепа на тази теза Федерална република Германия се позовава на първо място на точка 35 от Заключението на генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer, представено в производството, по което е постановено Определение от 8 август

1997 г. по дело *Canadane Cheese Trading и Kouri* (C-317/95, Recueil, стр. I-4681), на второ място, на Решението по делото *Bigi*, посочено по-горе, в което Съдът изрично оставя неразрешен въпроса дали понятието „Parmesan“ представлява родово наименование, на трето място, на факта, че не е достатъчно да се установи, че наименованието на един продукт е превод на наименование за произход. Трябвало да се изследва във всеки съответен случай дали този превод представлява наистина пресъздаване на въпросното наименование. Не бил такъв случаят в хипотезата, при която спорното наименование, което макар по произход да е било превод, с времето приема друго значение в обикновено използвания от потребителите език, като така се превръща в родово наименование. На четвърто място, посочената държава-членка се позовава на факта, че в Германия, единствената държава-членка, в която е решаваща преценката за родовия характер на понятието „Parmesan“, предвид настоящото производство за неизпълнение на задължения думата „Parmesan“ е разбрана открай време като родово наименование на твърдо сирене, което е настъргано или е предназначено за настъргване. Впрочем това било също вярно и в други държави-членки, включително в Италия.

42 На първо място трябва да се определи дали използването на наименованието „Parmesan“ съответства, предвид ЗНП „*Parmigiano Reggiano*“, на едно от положенията, предвидени в член 13, параграф 1 от Регламент № 2081/92.

43 В тази връзка следва да се напомни, че съгласно член 13, параграф 1, буква б) от посочения регламент регистрираните наименования са защитени по-специално срещу всяка злоупотреба, имитация или пресъздаване дори когато е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното наименование е преведено.

44 Що се отнася до пресъздаването на ЗНП, Съдът е постановил, че това понятие обхваща хипотезата, в която понятието, използвано за обозначаване на продукт, включва част от защитено наименование, така че образът, който потребителят си представя, когато срещне наименованието на продукта, е ползващата се от разглежданото наименование стока (Решение от 4 март 1999 г. по дело *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, C-87/97, Recueil, стр. I-1301, точка 25).

45 Съдът уточнява, че може да има пресъздаване на ЗНП, когато няма никаква вероятност от объркване между съответните продукти и дори когато няма общностна закрила на елементите на това наименование, които са отразени в спорния термин или термини (Решение по дело *Conorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, посочено по-горе, точка 26).

46 В настоящото дело съществува фонетична и визуална прилика между наименованията „Parmesan“ и „Parmigiano Reggiano“, и то при положение, че въпросните продукти са твърди сирена, настъргани или предназначени за настъргване, т.е. с аналогичен външен вид (вж. в този смисъл Решение по дело *Conorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, посочено по-горе, точка 27).

47 Освен това независимо от въпроса дали наименованието „Parmesan“ е или не е точен превод на ЗНП „Parmigiano Reggiano“ или на понятието „Parmigiano“, съществуващата концептуална близост между тези две понятия, принадлежащи към различни езици, за което свидетелстват устните състезания пред Съда, трябва също да се вземе предвид.

48 Такава близост също както фонетичните и визуални прилики, посочени в точка 46 от настоящото решение, са от естество да накарат потребителя да си представи сиренето, което се ползва от ЗНП „Parmigiano Reggiano“, когато пред него се появи твърдо сирене, настъргано или предназначено за настъргване, носещо наименованието „Parmesan“.

49 При тези обстоятелства използването на наименованието „Parmesan“ трябва да се определи по смисъла на член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92 като пресъздаване на ЗНП „Parmigiano Reggiano“.

- 50 Въпросът дали наименованието „Parmesan“ е превод на ЗНП „Parmigiano Reggiano“ следователно е без значение с оглед на преценката на настоящия иск.
- 51 Федерална република Германия въпреки това поддържа, че тъй като наименованието „Parmesan“ е станало родово наименование, неговото използване не представлявало незаконосъобразно пресъздаване на ЗНП „Parmigiano Reggiano“.
- 52 Федерална република Германия следва да представи доказателства, които да подкрепят обосноваността на този довод, още повече, че Съдът вече е постановил, че далеч не е очевидно, че наименованието „Parmesan“ е станало родово (Решение Bigi, посочено по-горе, точка 20).
- 53 В рамките на преценката на родовия характер на наименованието, при прилагането на член 3, параграф 1 от Регламент № 2081/92 следва да се вземат предвид местата на производство на съответния продукт, съществуващи както вътре, така и извън държавата-членка, която е получила регистрацията на въпросното наименование, потреблението на този продукт и начинът, по който е възприемано това наименование от потребителите вътре и извън посочената държава-членка, съществуването на особено национално законодателство относно споменатия продукт, както и начинът, по който споменатото наименование е било използвано в общественото право (вж. Решение от по дело Германия и Дания/Комисия, С-465/02 и С-466/02, Recueil, стр. I-9115, точки 76—99).
- 54 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точки 63 и 64 от своето заключение, Федерална република Германия се ограничава до представяне на извадки от речници и от специализирана литература, които не дават цялостен поглед върху начина, по който думата „Parmesan“ е възприемана от потребителите

в Германия и в други държави-членки, без дори да представи никакви данни относно производството или потреблението на сирене, предлагано на пазара под наименованието „Parmesan“ в Германия или в други държави-членки.

55 От преписката, представена пред Съда, освен това следва, че в Германия определени производители на сирене с наименованието „Parmesan“ продават този продукт с етикети, препращащи към италианската култура и пейзажи. Правилно е от това да се заключи, че потребителите в тази държава-членка възприемат сиренето „Parmesan“ като сирене, свързано с Италия дори ако в действителност то е било произведено в друга държава-членка (вж. в този смисъл Решение по дело Германия и Дания/Комисия, посочено по-горе, точка 87).

56 На последно място, в съдебното заседание Федерална република Германия също не е била в състояние да представи информация относно количеството сирене, което е произведено в Италия под ЗНП „Parmigiano Reggiano“ и е внесено в Германия, като по този начин не е дала възможност на Съда да използва сведения относно потреблението на това сирене като показател за родовия характер на наименованието „Parmesan“ (вж. в този смисъл Решение по дело Германия и Дания/Комисия, посочено по-горе, точка 88).

57 Ето защо след като Федерална република Германия не е доказала, че наименованието „Parmesan“ притежава родов характер, използването на думата „Parmesan“ за сирената, които не съответстват на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, трябва да бъде счетена в случая като накърняване на закрилата, която произтича от член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92.

Относно задължението на Федерална република Германия да санкционира нарушенията на член 13, параграф 1 от Регламент № 2081/92

- 58 Комисията изтъква, че Федерална република Германия е длъжна съгласно членове 10 и 13 от Регламент № 2081/92 служебно да приеме необходимите мерки, за да се справи с поведението, които накърняват ЗНП. Според Комисията намесата на държавите-членки включва мерки от административен, но правен и наказателноправен характер, които могат да доведат до осъществяването на целите, предвидени в този регламент в областта на закрилата на наименованията за произход. Продуктите, които не съответстват на изискванията на посочения регламент, не можело да бъдат предлагани на пазара.
- 59 Комисията уточнява, че нейните твърдения за нарушение не се отнасят до германското законодателство, нито до липсата на каквато и да е възможност за предявяване на иск пред националните съдилища, а до административната практика на германските органи, която противоречи на общностното право. Ако държавите-членки били освободени от тяхното задължение за намеса и ако в резултат на това икономическите оператори трябвало сами да сезират правораздавателните органи всеки път, когато било накърнено тяхното изключително право да използват въпросното ЗНП върху цялата територия на Европейския съюз, то целите на Регламент № 2081/92 нямало да бъдат постигнати.
- 60 Отново според Комисията, в спор между частни икономически оператори централният въпрос е този за зачитането на правата на интелектуална собственост, от които се ползват производителите, установени в района на произхода на въпросния продукт, докато наказването от страна на публичните власти на нарушенията, предвидени в член 13 от Регламент № 2081/92, има за цел не защитата на частни икономически интереси, а защитата на потребителите, чиито очаквания не трябва да бъдат лъгани, що се отнася до качеството и географския произход на посочения продукт. Защитата на потребителите, предвидена от този регламент, щяла да бъде накърнена, ако прилагането на забраните, предвидени от споменатия регламент, зависело изцяло от поведението на частните икономически оператори в областта на съдебните производства.

61 Комисията стига до извода, че поведението на Федерална република Германия трябва да се приравни на нарушение на общностното право чрез бездействие.

62 От своя страна Федерална република Германия поддържа, че член 13 от Регламент № 2081/92 определя приложното поле на регистрираните географски указания и наименования за произход. Поради прякото действие на този регламент този член можел да предостави на титулярите или на законните ползватели на ЗНП права, които националните юрисдикции са задължени да защитават.

63 Пряката приложимост на Регламент № 2081/92, разбира се, не освобождавала държавите-членки от задължението да приемат национални мерки, които да осигурят приложението на този регламент. Федерална република Германия обаче била приела множество законови разпоредби, позволяващи да се предприемат действия срещу незаконосъобразното използване на ЗНП, по-специално Закона относно борбата с нечестната конкуренция (*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb*) от 7 юни 1909 г. и Закона относно защитата на марките и другите отличителни знаци (*Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen*) от 25 октомври 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 3085).

64 Наред с това възможността да се предяви иск срещу всяко поведение, което противоречи на правата, произтичащи от ЗНП, не била ограничена само до титуляра на посоченото наименование. Напротив, тя била открита за конкурентите, за сдруженията на предприятия и за сдруженията на потребители. Много

големият кръг лица, оправомощени да предявят иск, бил достатъчен да покаже, че разпоредбите, действащи във Федерална република Германия, не се ограничават до това да позволят на производителите, установени в района по произхода на съответния продукт, да осигурят зачитането на техните права на интелектуална собственост. Тези разпоредби създавали обща и ефективна система, позволяваща възпиране на нарушенията на член 13 от Регламент № 2081/92 и тяхното ефективно санкциониране по съдебен ред.

65 С предоставянето на горепосочените граждански права Федерална република Германия била приела всички мерки, необходими за гарантиране на пълното и цялостно приложение на член 13, параграф 1 от Регламент № 2081/92. Не било необходимо публичните органи служебно да санкционират чрез мерки за опазване на обществения ред нарушенията на тази разпоредба и дори членове 10 и 13 от посочения регламент не налагали това. Според Федерална република Германия от сравнението на различните езикови редакции на член 10, параграф 4 от Регламент № 2081/92 следва, че предвид италианския произход на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, компетентният орган за проверка на спазването на продуктовата спецификация на посоченото наименование при ползването на последното е Consorzio del formaggio Parmigiano Reggiano, а не германските структури за контрол.

66 Според тази държава-членка, доколкото Комисията посочва, че санкционирането на нарушенията на член 13 от Регламент № 2081/92 от страна на заинтересованата държава-членка трябва да осигури не само защита на частните икономически интереси, но също и на интересите на потребителите, тази констатация не произтича от никоя особеност на посочения регламент по начин, че да представи като недостатъчна, обратно на случая с другите права на интелектуална собственост или на разпоредбите за защита на конкуренцията, системата за закрила на наименованията за произход с гражданскоправни средства.

67 На последно място Федерална република Германия изтъква, че ако в Германия използването на наименованието „Parmesan“ за продукти, които не съответстват на изискванията на продуктова спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, не е обект на преследване в служебно образувано производство, нито на наказателни санкции, дори да се предположи, че това използване представлява нарушение на член 13, параграф 1 от Регламент № 2081/92, то това положение се дължи просто на отказ от способности на санкциониране, които държавите-членки могат да предвидят, но не са длъжни да прилагат съгласно настоящото състояние на общественото право .

68 В това отношение следва да се напомни, че възможността на правните субекти да се позовават на разпоредби от един регламент пред националните юрисдикции не освобождава държавите-членки от задължението да приемат национални мерки, които позволяват да се осигури пълно и цялостно приложение на тези разпоредби, когато това се окаже необходимо (вж. по-специално Решение от 20 март 1986 г. по дело Комисия/Нидерландия, 72/85, Recueil, стр. 1219, точка 20).

69 Не се оспорва, че германският правен ред разполага с правни инструменти като законовите разпоредби, посочени в точка 63 от настоящото решение, целящи да осигурят ефективна закрила на правата, които частноправните субекти извличат от Регламент № 2081/92. Не се оспорва също така, че възможността да се предяви иск срещу всяко поведение, което може да накърни правата, произтичащи от ЗНП, не е запазена само за законните ползватели на споменатото наименование. Напротив, възможността е открита за конкурентите, за сдруженията на предприятия и за сдруженията на потребители.

70 При тези обстоятелства такава уредба е в състояние да гарантира защитата на интереси, различни от тези на производителите на стоки, ползващи се от ЗНП, по-специално интересите на потребителите.

- 71 В съдебното заседание Федерална република Германия впрочем посочва, че към настоящия момент има висящи дела относно използването в Германия на наименованието „Parmesan“ пред германските юрисдикции, като едно от тях е заведено от Consorzio del formaggio Parmigiano Reggiano.
- 72 Що се отнася до твърдението за нарушение на Комисията, изведено от задължението на държавите-членки служебно да приемат необходимите мерки за санкциониране на нарушенията на член 13, параграф 1 от посочения регламент, трябва да се изтъкнат следните съображения.
- 73 На първо място едно такова задължение не произтича от член 10 от Регламент № 2081/92.
- 74 Вярно е, че с оглед осигуряване на ефективността на разпоредбите на Регламент № 2081/92, член 10, параграф 1 от него предвижда, че държавите-членки следят за това структурите за контрол да бъдат създадени не по-късно от шест месеца след влизането в сила на посочения регламент. Следователно те са задължени да създадат такива структури.
- 75 Въпреки това член 10, параграф 4 от Регламент № 2081/92, като предвижда, че „[к]огато определените служби за контрол и/или частните организации в държава-членка установят, че даден земеделски продукт или храна, носещи защитено наименование с произход от тяхната държава-членка, не отговарят на изискванията на продуктовата спецификация, те предприемат необходимите мерки, за да осигурят спазването на настоящия регламент. [...]“ [неофициален превод], посочва, че определените служби за контрол и/или частните организации в държава-членка са службите и/или организациите на държавата-членка, от която произхожда ЗНП.

76 Посочването на „производители или преработватели, подлежащи на контрол от тяхна страна“, в член 10, параграф 3 от споменатия регламент, а също и правото на производителите на достъп до системата за контрол, предвидено в параграф 6 от този член, и тяхното задължение, посочено в параграф 7 от същия член, да поемат разходите за предвидения по регламента контрол, потвърждават, че член 10 от Регламент № 2081/92 се отнася за задължения на държавите-членки, от които произхожда ЗНП.

77 Това тълкуване се подсилва още повече от разпоредбите на член 4, параграф 2, буква ж) във връзка с член 5, параграфи 3 и 4 от Регламент № 2081/92, от които следва, че заявката за регистрация трябва да включва продуктова спецификация, че тази заявка трябва да се адресира до държавата-членка, в която се намира съответният географски район, и че споменатата продуктова спецификация трябва да включва „подробности, отнасящи се до структурата или структурите за контрол, предвидени в член 10“ [неофициален превод].

78 Ето защо службите за контрол, на които принадлежи задължението да осигурят спазването на продуктите спецификации на ЗНП, са тези на държавата-членка, от която произхожда въпросното ЗНП. Контролът за спазването на продуктова спецификация при използването на ЗНП „Parmigiano Reggiano“ следователно не попада в компетентността на германските служби за контрол.

79 Разбира се, член 13, параграф 1, буква б) от Регламент № 2081/92 налага закрила на регистрираните наименования срещу всяка „злоупотреба, имитация или пресъздаване дори когато е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното наименование е преведено или придружено от израз като „стил“, „тип“, „метод“, „както е произведено в“, „имитация“ или подобни“ [неофициален превод].

80 Въпреки това, от една страна, Комисията не е доказала, че Федерална република Германия е нарушила задълженията, които произтичат от Регламент № 2081/92 и, от друга страна, тя не е представила доказателства за това, че мерки като посочените в точка 63 от настоящото решение не са били приети или не са били от естество да защитят ЗНП „Parmigiano Reggiano“.

81 С оглед на гореизложеното, следва да се приеме, че Комисията не е установила, че като отказва формално да санкционира на своя територия използването на наименованието „Parmesan“ върху етикетите на продукти, които не отговарят на изискванията на продуктовата спецификация на ЗНП „Parmigiano Reggiano“, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 13, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2081/92.

82 Следователно искът, предявен от Комисията, трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

83 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Федерална република Германия е направила искане за осъждане на Комисията и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Съгласно параграф 4 от същия член Чешката република, Кралство Дания, Италианската република, както и Република Австрия понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Отхвърля иска.**
- 2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.**
- 3) Чешката република, Кралство Дания, Италианската република, както и Република Австрия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи